

РЕШЕНИЕ

№ 2270

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разглежда докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100515110 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С Решение № 20200342 от 19.10.2021 г., постановено по гр.д. № 20526/2021 г., по описа на СРС, 69-ти състав, са уважени предявените от ЕМ. Н. М. срещу „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“ кумулативно обективно съединените иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за отмяна на уволнението му, извършеното със заповед № ЧР-00085/25.01.2021г. на Управителя на „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“; с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 2 от КТ- за възстановяване на заеманата преди това длъжност „инженер, електрообзавеждане и ЛСО“, шифър 2151 6011 в отдел „Информационни и комуникационни технологии, КИП и А“ в „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“ и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата 14 083, 20 лв., представляващи обезщетение за оставянето без работа поради незаконното уволнение за периода 12.02.2021г. – 12.08.2021г.

Със същото решение ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1245, 00 лв., представляващи разноски по делото съразмерно на уважената част от исковите, а на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на СРС сумата от 663, 33 лв., представляващи разноски за държавна такса и сумата от 250, 00 лв. – депозит за експертиза.

Срещу така постановеното решение, в частта, с която са уважени предявените от ищеца иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1,2 и 3 КТ е постъпила въззивна жалба от ответника „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“, чрез пълномощника му юрк. Й. М., с надлежно учредена представителна власт по делото, с оплаквания за неправилност на обжалваното решение поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон и необоснованост на изводите. Изтъква, че уволнението на ищеца е законосъобразно, тъй е налице сбъждане на условието за прекратяване на трудовото

правоотношение между страните, възникнало въз основа на сключения между тях срочен трудов договор. Посочва, че съдът е изтъквал неправилно сключения между страните трудов договор, в резултат на което не е установил, че срочността на трудовия договор е дефинирана чрез посочване на обема на работата, т.е. обвързаността с облигационния договор със страната възложител. Твърди, че съдът не е взел предвид, че срочният трудов договор е сключен с оглед извършване на определена работа, която не се осъществява постоянно от предприятието работодател, а се касае за работа, която не е част от обичайния трудов процес, поради което с приключването ѝ отпада необходимостта от съответните трудови функции. Във връзка с това сочи, че дейността по изграждане на локална оповестителна система на язовир Искър и язовир Кокаляне няма постоянен характер според регистрирания предмет на дейност на дружеството, поради което изпълнението на обекта е възложено на външен изпълнител. Ответникът посочва, че от събраните по делото доказателства е видно, че изпълнението на обекта не се е осъществило със собствени сили, поради което ищецът няма преки задължения за изграждане и интегриране на системата, а само такива, които са свързани с инвеститорския контрол по договора. Твърди, че предвидените „други трудови задължения“ в длъжностната характеристика на ищеца не биха могли да бъдат разглеждани извън контекста на договор № 15 ИП-260A058/24.09.2015г., сключен между Л.Г. ЕООД и НЕК ЕАД, тъй като те представляват текущи задължения в хода на изпълнението на договора по проектиране и изграждане на ЛСО и се извършват при възникнала необходимост. Като аргумент за неправилност на постановеното решение сочи и обстоятелството, че в хода на производството е доказано, че работата по договора за изграждане не е била приета от възложителя, поради което към момента на издаване на уволнителната заповед ЛСО на яз. Искър и яз. Кокаляне не е съществувала и не е подлежала на интегриране. Твърди за неправилна и констатацията на съда относно липсата на конкретизирано основание за прекратяване на трудовото правоотношение в уволнителната заповед, тъй като в конкретния случай основанието било свързано именно с наличието на срочен трудов договор за изграждането на ЛСО, която дейност била предмет на сключен договор за обществена поръчка, поради което с прекратяването на договора за изграждане на ЛСО се е изчерпало съдържанието на трудовото правоотношение и същото е подлежало на прекратяване. Соци, че неоснователността на предявения иск за признаване на уволнението за незаконно води до неоснователност и на обусловените от него искове за възстановяване на предишна работа и за обезщетение поради незаконно уволнение. Поради което моли решението да бъде отменено, като съдът отхвърли предявените искове и присъди направените по делото разноски.

Въззиваемият, ищец по делото - ЕМ. Н. М. чрез пълномощника си - адв. Я. Я. с надлежно учредена представителна власт по делото, в законоустановения срок е подал отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата. Соци, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, тъй като от събраните по делото доказателства било доказано, че задълженията на ищеца съгласно сключения между страните срочен трудов договор не били изчерпани, доколкото включвали полагане на труд до момента на изграждане и пускане в експлоатация на ЛСО на яз. „Искър“, което към момента на връчване на заповедта за уволнение не било завършено окончателно. Твърди, че задължения му за упражняване на текущ контрол върху договора с Л.Г. ЕООД са допълнително възложени и са само част от задълженията, които е имал по силата на сключения трудов договор. Поради което смята, че все още са налице неизпълнени части от възложената му работа, доколкото не е приключил процесът по изграждане и въвеждане в експлоатация на ЛСО и независимо от изпълнението на договорни задължения между работодателя и трети лица. Твърди, че от началото на м. март 2016г. са му възлагани и други функции, свързани с изпълнение на длъжността, извън посочените в представената от ответника длъжностна характеристика. Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди изцяло обжалваното решение. Претендира

разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице – страна в процеса, срещу подлежащ на обжалване акт, като ответникът е заплатил дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба на „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“ за основателна поради следните съображения:

С обжалваното решение СРС е приел, че е налице валидно трудово правоотношение, по което ищеца е заемал длъжността „инженер, електрообзавеждане и ЛСО“, шифър 2151 6011 в отдел „Информационни и комуникационни технологии, КИП и А“ при ответника, възникнало въз основа на срочен трудов договор № 011602/14.01.2016г., ЧР 00005/13.01.16г. по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ – до завършване на определена работа, а именно за времето на изграждане и пускане в експлоатация на ЛСО яз. „Искър“ и яз. „Кокаляне“. Установил е, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено със заповед № ЧР – 00085/25.01.21г. на Управителя на НЕК ЕАД, считано от датата на връчване на заповедта – 21.02.2021г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ (поради „завършване на определена работа“). Преценил е, че работодателят не е доказал предпоставките за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото в уволнителната заповед основание. Счел е, че наличието на прекратен договор между работодателя и изпълнителя по определен проект не води до извод за завършване на работата, за която е нает работника, тъй като освен контрол по изпълнение на посочения договор, тя включвала и изпълнение на други основни трудови задължения по длъжностната характеристика и сключеният трудов договор бил за времето до изграждане и пускане в експлоатация на ЛСО на яз. „Искър“ и яз. „Кокаляне“. От което следвало, че не е налице реализирането на възложената работа, поради което не е изчерпано съдържанието на трудовото правоотношение. При тези изводи е приел, че уволнението е незаконно. Предвид това е осъдил ответника да заплати и обезщетение за оставане без работа за шест месеца в размер на 14 083, 20 лв.

Разпоредбата на чл. 325, т. 4 КТ касае специфично основание за прекратяване на трудовото правоотношение, предвидено от законодателя за срочния трудов договор за определена работа, по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ (до завършване на определена работа). Реализирането на възложената работа изчерпва съдържанието на трудовото правоотношение, възникнало на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ и по силата на договореността, трудовото правоотношение се прекратява, като не е необходимо да бъде отправяно предизвестие, както и не се следва заплащане на обезщетение. Следва да бъде посочено, че дори и да не е изрично уговорен срокът на договора, сключен до завършване на определена работа, в определени той случаи може да се извлече от други елементи на съдържанието на трудовия договор, като дори и в такава хипотеза следва да се приеме, че е налице срочно трудово правоотношение, което може да бъде прекратено по чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ. Законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ (до завършване на определена работа) включва наличие на срочен трудов

договор до завършване на определена работа по чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ и изчерпване на съдържанието му, като при реализирането на така очертания фактически състав издадената от работодателя заповед за прекратяване на трудовото правоотношение има единствено декларативен характер по отношение на установяването на обстоятелството, че срокът е изтекъл.

Между страните не съществува спор относно наличието на трудово правоотношение, възникнало въз основа на сключен срочен трудов договор по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ до завършване на определена работа. Основният спорен въпрос по делото е свързан с изчерпването на съдържанието на трудовото правоотношение, въз основа на който следва да бъде направена преценка относно законосъобразността на прекратяването на трудовото правоотношение.

В конкретния случай по силата на трудов договор № 011602/14.01.16 между страните е възникнало трудово правоотношение, по силата на което на ищеца е възложено упражняването на текущ контрол върху изпълнението на договор № 15 ИП-260A058/24.09.2015г., сключен между Л.Г. ЕООД и НЕК-ЕАД до пускане в експлоатация на ЛСО яз. „Искър“ и яз. „Кокаляне“. Съгласно длъжностната му характеристика, основните трудови задължения /трудова функция/ на работника са свързани с **осъществяване на управлението на сключения между Л.Г. ЕООД и НЕК-ЕАД договор**, което е видно и от изрично посочените дейности, възложени на работника (сред които отговаряне на кореспонденция с изпълнителя по договора, отговаряне за комплектоване на документи, извършване на метрологичен контрол, докладване на резултати от извършена дейност и др.).

Като бъдат взети предвид дейностите, възложени на работника, заедно с обстоятелството, че в самия трудов договор изрично се препраща към сключения между работодателя и Л.Г. ЕООД договор № 15 ИП-260A058/24.09.2015г., то настоящият съдебен състав приема, че действителната обща воля на страните е била учредяването на трудовото правоотношение да бъде свързано с престиране на работна сила до момента на изграждането и пускането в експлоатация на ЛСО на яз. „Искър“ и яз. „Кокаляне“, но във връзка с договор № 15 ИП-260A058/24.09.2015г., сключен между НЕК-ЕАД и Л.Г. ЕООД. Към момента на сключването на трудовия договор при първоначалното определяне на вида и обема на работата страните са били наясно, че ищецът е назначен именно във връзка с изпълнение на задачи по конкретния договор, сключен между работодателя и трето лице. По този начин тълкуването на трудовия договор във връзка с длъжностната характеристика на ищеца позволява срокът, за който е сключен трудов договор, да бъде изведен от елементите от съдържанието на самия договор, доколкото всички функции и задължения, които са посочени в длъжностната характеристика са във връзка с изпълнението на договора, сключен между работодателя и третото лице.

Основателни в този смисъл са доводите на ответника във въззивната жалба, съгласно които в конкретния случай срочният договор по чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ е сключен с работника именно поради обстоятелството, че става дума за работа, която не се осъществява постоянно от предприятието работодател. Следва да бъде посочено, че договорът по чл. 68, ал. 1, т. 2

КТ се сключва именно с оглед извършване на определена работа, **която не се осъществява постоянно от предприятието работодател; работа, която не е част от обичайния трудов процес**, поради което с приключването и отпада необходимостта от съответните трудови функции. Настоящият състав приема, че изграждането и пускането на експлоатация на ЛСО яз. „Искър“ и яз. „Кокаляне“, не е част от обичайния трудов процес, свързан с предмета на дейност на работодателя, поради което с приключване на работата, за работодателя би възникнало правото да прекрати трудовото правоотношение с работника на основание чл. 325, т. 4 КТ. Условието за законност на уволнението по чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ в случая е именно да е настъпил фактът на завършване на работата, а при спор за законност на уволнението, този факт е предмет на установяване от работодателя в съдебния процес.

Въз основа на представените от ответника в първоинстанционното производство, както и съобразно допуснатите на основание чл. 266, ал. 2, т. 1 ГПК във въззивното производство писмени доказателства се установява факта на прекратяване на договор № 15 ИП-260А058/24.09.2015г., сключен между НЕК-ЕАД и Л.Г. ЕООД, като във връзка с уреждане на отношенията между двете страни е постигнато извънсъдебно споразумение, съгласно НЕК ЕАД дължи извършване на фактически действия по демонтаж на цялостната система и изнасяне на стопанисваната по закон от НЕК-ЕАД държавна недвижима собственост. Ето защо се налага обоснован извод за настъпване на основание за прекратяване на срочния трудов договор с ищеца, доколкото последният е сключен във връзка с изпълнението на договора между Л.Г. ЕООД и НЕК-ЕАД, който от своя страна е прекратен. Тълкуване в противен смисъл, каквото е направено от първоинстанционния съд, а именно, че срочният трудов договор с ищеца е сключен до изграждане и пускане в експлоатация на ЛСО яз. „Искър“ и яз. „Копринка“ и по същия следва да бъде престиран труд до крайния момент на завършването на посочената дейност би довело до съществуване на едно безсрочно по характера си трудово правоотношение, доколкото в случай на незавършване на изграждането и пускането в експлоатация на обектите в нито един момент не би настъпило основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение. Което положение по същността си влиза в противоречие с идеята на сключване на срочен договор по чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ с оглед на **срочния му характер във връзка с извършване на конкретна дейност**. Следва да бъде взето предвид и че целта на трудовия договор е престиране на работна сила от страна на работника и след настъпването на основание за преустановяване на дейността по изграждане и пускане в експлоатация на ЛСО яз. „Искър“ и яз. „Копринка“ в резултат на прекратения с Л.Г. ЕООД договор, доколкото не съществува яснота дали изграждането на ЛСО изобщо ще продължи, не би имало логика да продължава да съществува трудово правоотношение с работник без да е налице възможност той да полага труд по възложените му трудови функции. Тъй като трудовият договор на ищеца е сключен за извършване на определена работа, която не се осъществява постоянно и не е част от обичайния трудов процес на работодателя, то след приключването ѝ следва да се счита за отпаднала необходимостта от изпълнение на възложените трудови функции, което се явява условие за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ.

Твърдението на ищеца, че са му възлагани и други функции, свързани с изпълнението на заеманата от него длъжност извън конкретните дейности по изпълнението на договор № 15 ИП-260А058/24.09.2015г. не са доказани нито пред първоинстанционния съд, нито във въззивното производство. Представеният от него протокол от обучение за работа с локална система за оповестяване на ВЕЦ „Студен кладенец“ не доказва сам по себе си възлагане на функции, свързани с осъществяване на контрол по отношение на изпълнението на други договори. Напротив, видно от представените от ответника в първоинстанционното производство документи, сред които приемателни протоколи и заповеди на ищеца са били възлагани и съответно от него са били извършвани изцяло функции, свързани и във връзка с изпълнението на Договор 15 ИП-260А058.

Ето защо настоящият състав на съда намира, че при така установените факти извършеното от работодателя прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ е извършено поради прекратяването на договор № 15 ИП-260А058/24.09.2015г., сключен между ответника и Л.Г. ЕООД и изчерпване по съдържание на трудовото правоотношение, доколкото основните трудови функции на ищеца са се изразявали в осъществяването на контрол и управление по него, което води до извод за законосъобразност на уволнението.

Доколкото настоящият състав достигна до различни правни изводи, от тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която са уважени конститутивните иски по чл. 344, ал. 1, т.1 и т. 2 за отмяна на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, както и в частта, с която на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ в полза на ищцата е присъдено обезщетение за оставане без работа в размер на сумата от 14 083, 20 лв., а предявените иски – отхвърлени. Решението на СРС следва да се отмени и в частта, с която „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“ е осъдено да заплати на Е.Н. М. сумата от 1245, 05 лв. разноси по делото, както и в частта, в която „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“ е осъдена да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК в полза на бюджета на СРС държавна такса в размер на 663, 33 лв. и депозит за експертиза в размер на 250, 00 лв.

При този изход на правния спор на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 273 ГПК в полза на ответника трябва да се присъди сумата от 431,66 лв., представляваща сбора от заплатената ДТ в размер на 331, 66 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. за въззивното производство, както и сумата от 100,00 лв. съдебни разноси пред СРС.

С оглед на правилата, установени в разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК въззивното решение подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 20200342 от 19.10.2021 г., постановено по гр.д. № 20526/2021 г., по описа на СРС, 69-ти състав, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ЕМ. Н. М., ЕНГ *****, с адрес гр. София, ж.к. *****, **, вх. „I”, ет. ***** срещу „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“; ЕИК ***** със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „****”, обективно съединените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за отмяна на уволнението му, извършеното със заповед № ЧР-00085/25.01.2021г. на Управителя на „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“; с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 2 от КТ- за възстановяване на заеманата преди това длъжност „инженер, електрообзавеждане и ЛСО“, шифър 2151 6011 в отдел „Информационни и комуникационни технологии, КИП и А“ в „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“ и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата 14 083, 20 лв., представляващи обезщетение за оставянето без работа поради незаконното уволнение за периода 12.02.2021г. – 12.08.2021г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК ЕМ. Н. М. да заплати на „Н.Е.К.“ ЕАД, Предприятие „Я.И К.“; ЕИК ***** със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „****”, на основание чл.78, ал.3 от ГПК сумата от **431,66 лв.**, представляваща сбора от заплатената ДТ в размер на 331, 66 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. за въззивното производство, както и **сумата от 100,00 лв. съдебни разноси пред СРС.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____